

Hugo Bouter

Over een rivier en een stad

Gedachten over de stad van God en het Nieuwe Jeruzalem

‘De beekjes der rivier zullen verblijden de stad Gods’

‘(...) de rivier Gods is vol water’.

Psalm 46:5; 65:10

De rivier van God

Zonder water kunnen wij niet leven, het is een van de eerste levensbehoeften. In het Midden-Oosten beseft men dat beter dan wij in onze westerse landen dat doen. In bijbelse tijden had men geen waterleiding zoals wij die hebben in onze steden en dorpen. Men was voor de watervoorziening aangewezen op rivieren en bronnen, en dikwijls waren de steden gesitueerd in de nabijheid daarvan.

Maar het gaat in de psalmverzen die het motto van dit hoofdstuk zijn, om een heel bijzondere rivier en ook om een heel bijzondere stad: Jeruzalem, de stad van God Zelf, de stad van de grote Koning (Matt. 5:35). De stad droeg deze naam, omdat de Here God er Zelf woonde en heerste. Hij woonde daar in de tempel, en Hij regeerde er door middel van de door Hem gegeven koningen en profeten. God zorgde ook in praktische zin voor Zijn volk en Hij voorzag in hun behoeften, zoals in de noodzaak van water. Er was een rivier, en haar stromen (of: beken) verheugden de stad van God.

Het is natuurlijk de vraag welke stromen of waterbeken daarmee bedoeld worden. God zorgde voor het water dat nodig was voor de stad waar Hij Zijn woonplaats had. Er waren diverse bronnen die de stad van water voorzagen, zoals de bron Rogel en de bron Gichon (1 Kon. 1). Mogelijk zijn deze psalmverzen niet

direct letterlijk bedoeld, want Jeruzalem lag niet aan een rivier. Het kan meer symbolisch bedoeld zijn en dan wordt er een vorm van beeldspraak gehanteerd die wel vaker voorkomt in de psalmen. Het gaat om een rivier met een profetische en geestelijke betekenis, nl. de rivier *van God*, de beek *van God*, en die is altijd vol water (Ps. 65:10). Dat betekent: er is bij God een volheid van zegen te vinden en Hij deelt die met milde hand uit aan Zijn volk. Hij is de Bron van leven en verkwikking. Hij lest onze dorst en drenkt ons met het water van het leven.

Profetische betekenis

Profetisch gezien valt bij de rivier van God vooral te denken aan de tempelbeek, die in het Vrederijk zal stromen vanuit het heiligdom (Ezech. 47:1-12). Het laatste bijbelboek schetst een soortgelijk beeld. Johannes op Patmos ziet in zijn laatste visioen een rivier van levenswater, blinkend als kristal, die stroomt vanuit de troon van God en van het Lam in het Nieuwe Jeruzalem (Openb. 22:1-2). Het levenswater (een beeld van de levendmakende Geest, vgl. Joh. 7:37-39) noemt Johannes daar in één adem met de boom van het leven (een type van Christus Zelf, vgl. Ps. 1:3).

In feite voert dit ons terug naar het begin van de Bijbel, want in Genesis 2 en 3 vinden wij de paradijsrivier en de boom des levens. De rijke voorzieningen die God had getroffen voor de eerste mens, maar die Adam en Eva door hun zonde hadden verbeurd, worden de verlore zondaar nu om niet geschonken. En dat op een veel hóger niveau, want het gaat in de Openbaring van Johannes om de definitieve vervulling van de beelden uit Genesis. De typen vinden hun belichaming in de Persoon van Christus en in de gave van de Heilige Geest. Zo wordt Gods oorspronkelijke scheppingsplan tot vervulling en voltooiing gebracht door de verlossing in Christus, zodat God daadwerkelijk kan wonen bij de mensen. Hiermee doe ik niets af van de historische werkelijkheid van Genesis 1 tot 11. De gebeurtenissen in deze hoofdstukken hebben echter een diepe geestelijke en profetische betekenis. Dat geldt zowel voor het begrip 'rivier' als voor het begrip 'stad' in de Schrift. Kaïn werd de eerste stedenbouwer, nadat hij was weggegaan van het aangezicht des Heren, en hij noemde die stad naar zijn zoon Henoch (Gen. 4:17).

De stad van God

Die stad was echter niet de stad van *God*, de stad van de grote *Koning*. De stad van God staat tegenover de stad van de gevallen mens. De stad van God – Jeruzalem, de stad van de vrede – kwam pas op Gods tijd. Koning David regeerde daar bij de gratie van God, en Salomo bouwde daar de tempel als de woonplaats van God. Gods heerlijkheid vervulde het tempelhuis. Door Israël's falen werden stad en tempel na verloop van enkele eeuwen echter prijsgegeven aan vijandige machten; toen braken 'de tijden der volken' aan (Luc. 21:24). Maar in de eindtijd zal God een keer brengen in het lot van Zijn volk en opnieuw Zijn troon te Jeruzalem vestigen.

Daarover spreekt Psalm 46 in profetische bewoordingen. Het gaat hier om de eindstrijd met de vijanden van God en van Zijn volk Israël. Alle volken zullen tegen Jeruzalem ten strijde trekken (vgl. Zach. 12 en 14). Maar doordat God in haar midden is, zal zij niet wankelen in de stormen van de eindtijd. God zal haar helpen bij het aanbreken van de *morgen*, d.i. de nieuwe dag van Christus' heerschappij (Ps. 46:6).

De Gemeente van God heeft echter een hemelse toekomst. Het herstelde Jeruzalem op aarde zal de satellietstad zijn van het *hemelse* Jeruzalem, de stad van de levende God, waarvan God Zelf de ontwerper en bouwmeester is (Hebr. 11:10). Die lichtstad, de eigenlijke hoofdstad van het komende Vrederijk met daarin de troon van God en van het Lam, zal neerdalen uit de hemel en als een hemellichaam boven de aarde blijven zweven (het is een kubus van meer dan 2200 km). Johannes ziet het Nieuwe Jeruzalem neerdalen van God, gereed als een bruid die voor haar man versierd is. Zij is de vrouw van het Lam.

Ja, God zal wonen bij de mensen. Dat is het profetische perspectief dat de Bijbel ons biedt, en dit vergezicht zal in het duizendjarig rijk en later in de eeuwige toestand volledig worden vervuld. God woonde te midden van Zijn volk Israël, en Hij woont nu in de Gemeente als een geestelijk huis. Straks zal Hij in het Nieuwe Jeruzalem wonen bij de *mensen*, dat wil zeggen: bij de verlost mensheid op de nieuwe aarde. Het onderscheid tussen Israël en de volkerenwereld zal in de eeuwige toestand verdwenen zijn (Openb. 21:3).

Het is altijd Gods wens geweest bij Zijn volk te wonen, en daartoe verlost Hij het steeds uit de macht van de tegenstander. Dat geldt ook voor ons als christenen, die mogen weten gekocht en betaald te zijn met het bloed van Christus. Wij zijn Gods eigendom, en wij zijn tot Hem gebracht om voor altijd bij Hem te wonen en Hem groot te maken. Zo voorziet Hij in al onze behoeften. Er is ook *nu* een rivier,

vol van water, vol van vrede, vol van vreugde, waaruit wij mogen putten. Die rivier verheugt de stad van God: dat is in de huidige tijd van de genade de Gemeente van de levende God, het geheel van alle ware gelovigen (Matt. 5:14; 1 Tim. 3:15).

Hebt u nog dorst? Innerlijke dorst, dorst naar God? Ga dan naar Christus en drink! Het levende water wordt u nog steeds aangeboden om niet. U moet echter wel tot Hem komen en drinken (Joh. 7:37-39). Hij wil u het nieuwe leven geven en de inwoning van Zijn Geest, zodat uw dorst wordt gelest en er stromen van levend water uit uw binnenste zullen vloeien.

*U bent de Bron van liefde en zegen,
die in het heiligdom ontspringt;
zalig is hij die op zijn wegen,
ja, eeuwig van Uw volheid drinkt.*

Oude Sporen 2018

